

جاذبه یک تعلیق فضایی

آلفونسو کوئرون، خوناس کوئرون
رودریگو گارسیا

مترجم
حمیددشتی

ویراستار و سرپرست مجموعه
شیوامقانلو

تصویر سیاه. سکوت.

برگه ۱

در ششصد کیلومتری کره‌ی زمین دما بین منفی دو تا مثبت صد و بیست درجه‌ی سانتی‌گراد در تغییر است.

سکوت.

برگه ۲

هیچ صدایی نیست؛ نه اکسیژنی و نه فشار هوایی.

سکوت.

برگه ۳

زندگی این‌جا غیرممکن است.

سکوت.

۱۱ |

عنوان بندی:

جاذبه

تصویر سیاه.

فضای خارج از جو. ششصد کیلومتر بالاتر از کره‌ی زمین.

مثل تمام تصاویر زمین که از فضا دیده می‌شود، این تصویر هم باشکوه و افسانه‌ای است.

زمین تقریباً ملموس و آشنا به نظر می‌رسد. به آرامی می‌چرخد. در گستره‌ی بی‌پایان فضا شناور است. یک سیاره‌ی آبی، با ابرهای سفید درخشان که می‌چرخند و به شکل طرح‌هایی سرگردان بر فراز اقیانوس‌های بی‌کران و لبه‌های سبز، زرد و قهوه‌ای قاره‌ها کشیده می‌شوند.

در کیپ تاون^۱ بعد از ظهر است و در هند، اوایل شب. کره‌ی زمین تقریباً یک قرص کامل است؛ به غیر از بخشی نقره‌ای و تیره رنگ در لبه‌ی شرقی‌اش. زیباست و پر از زندگی. اما این‌جا نه؛ این‌جا سراسر سکوت است.

سکوت.

از دور دست...

جسم فلزی کوچکی فضای تهی محیط بر زمین را درمی‌نوردد. اگر از دور به شکل یک ماهواره‌ی کوچک به نظر می‌رسد به این خاطر است که از ما فاصله‌ی زیادی دارد؛ با پنجاه متر طول و بیست متر عرض.

ایستگاه فضایی تیانگونگ-۸^۲

این بزرگ‌ترین دستاورد برنامه‌ی فضایی چینی‌هاست. صفحات خورشیدی پهناورش نور خورشید را بازتاب داده و به ایستگاه فضایی درخششی می‌بخشند. ارتفاع مدارهایش سیصد کیلومتر بالاتر از سطح دریاست و با حداقل سرعت بیست و هفت هزار و هفتصد کیلومتر در ساعت حرکت می‌کند. روزانه پانزده و هفت دهم دور، به گرد زمین می‌چرخد.

همان‌طور که ایستگاه چینی‌ها در مدارش می‌چرخد، جسم دیگری در صحنه ظاهر می‌شود. در همان مسیر و با سرعتی زیاد جلو می‌آید. ارتفاعش از سطح دریا بیش‌تر و حدود پانصد کیلومتر است.

1. Cape Town؛ پایتخت آفریقای جنوبی؛

2. Tiangong-8

ایستگاه بین‌المللی فضایی (ای.اس.اس)

این یکی از ایستگاه‌های چینی‌ها قدیمی‌تر است، ولی با این وجود با نوعی اقتدار خودنمایی می‌کند. این ایستگاه شبیه سنجاقک است. صفحات خورشیدی‌اش مثل بال از بدنه‌ای طویل که از قطعات اتصالی تحت فشار ساخته شده، بیرون زده‌اند. به اندازه‌ی یک زمین فوتبال است. ایستگاه از فراز زیمباوه گذر می‌کند. در سمت شرق آن، جزیره‌ی ماداگاسکار و در سمت شمالش، زمین‌های پهناور و خشک سومالی و اتیوپی قرار دارند.

ایستگاه بین‌المللی فضایی در حاشیه‌ی سیاره‌ی کروی ما تاب می‌خورد و چرخ‌زنان دور می‌شود. کوچک‌تر می‌شود؛ تقریباً غیرقابل تشخیص. کمی بزرگ‌تر از یک قطار نورانی کوچک که بالای جوّ آبی را می‌خراشد.

نزدیک‌تر به ما و با چرخش در ارتفاع ششصد کیلومتری، فضایی‌های آتلانتیس^۱ قابل رؤیت می‌شود. این نماد اکتشافات فضایی، از اواخر دهه‌ی نود به این سو، نقشی اساسی در مأموریت‌های ناسا^۲ بازی کرده است. یک فضانورد در انتهای فضایی‌ها معلق است. لباس سفید و حجیم فضانوردی و کلاه حباب شکل مخصوص به تن دارد؛ با یک کوله‌پشتی رانشی برای ایجاد امکان حرکت در فضا. مشغول کنترل یک دستگاه مانور فضایی است. اسمش مت کوالسکی^۳ است؛ بهترین آدم ممکن برای فضای خارج از جوّ زمین، اما اصلاً دل‌تان نمی‌خواهد که روی زمین هم با او باشید. او افسر راهنمای این مأموریت است؛ مدیر اجرایی تمام عملیات و مسئول نظارت بر تمام پیاده‌روی‌های فضایی. با یک چراغ قوه تمام جدارهای حفاظتی سطح فضایی‌ها را بررسی می‌کند.

مت، پیر اکتشافات فضایی است. از زمان تأسیس اولین بخش‌های ایستگاه فضایی تا کنون در مأموریت‌های زیادی حضور داشته است. او رکورد جهانی بیش‌ترین ساعات قدم زدن در فضا را در اختیار دارد (مجموعاً بیش از ۱۳۰ ساعت) و این آخرین مأموریت اوست.

1. The Atlantis Space Shuttle

2. Nasa

3. Matt Kowalski